

آل بحر العلوم، سید محمد بن سید محمد تقی بن سید
محمد رضا طباطبائی. (ح ۱۲۶۱-۱۳۲۶ ق)، فقیه، اصولی و
حکمد. د. نجف به دنیا آمد. فقه را نزد عمویش، سید علی،
و شیخ راضی نجفی و سید حسین ترک کوه کمبری و اصول را
نزد میرزا عبدالرحیم نهاوندی و فلسفه را نزد میرزا محمد
باقر نجفی آموخت. وی از عمویش، سید علی، به دریافت
اجازه نایل گشت و پس از درگذشت او در سطح عالی به
تدریس پرداخت و سرانجام عهده دار ریاست حوزه نجف
گردید. او به امور اجتماعی و سیاسی حوزه و رفع مشکلات
مردم اهتمام می ورزید. شوق او به تحقیق و تألیف تا بدانجا
بود، که بینائی خود را نیز در این راه از دست داد. وی
کتابخانه بزرگی در زمینه فقهی و اصولی و روایی بنیاد نهاد.
او پس از نشستن به سوگ دو فرزند عالم و فاضل خود، سید
مهدی و سید میرعلی، در نجف از دنیا رفت. از آثارش:
«بلغة الفقیه»، شامل ۱۶ رساله فقهی؛ «مصباح العباد»، رساله
عملیه مبسوط؛ «الرجیزه»، مختصر «مصباح العباد»؛ «مواقف
حاسمة فی تاریخ التضحیة والفداء».

اعیان الشیعه (۹/۴۰۸-۴۰۹)، الذریعه (۳/۱۴۸، ۲۱/۱۱۴)،

۲۵/۵۱)، شهیدان راه فضیلت (۴۹۷)، علماء معاصرین

(۹۳-۹۴)، المآثر و الآثار (۱۸۳)، معجم رجال نجف (۱/

۲۱۲)، مؤلفین کتب چاپی (۵/۷۷۹)، مکارم الآثار (۵/

۱۶۳۶-۱۶۳۷).

